

LAUREN BLAKELY

Mister
O

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

DESPRE

Poți să-mi spui Mister O. „O” de la orgasm. Fiindcă plăcerea TA e superputerea mea.

Să fac o femeie să exclame „Dumnezeule, ce bine!” e singurul meu scop, iar dacă un bărbat nu e în stare să-și facă treaba, ar trebui să se care naibii din dormitor. Vorbesc aici despre extaz din ăla de-ți încârligă degetele de la picioare, îți face creierii muci și-ți încleștează degetele în cearșaf. Așa cum îmi iese mie de fiecare dată.

Aș zice că asta face din mine un supererou al plăcerii, iar misiunea mea e să-mi fac treaba bine întotdeauna.

Sigur, sunt dependent de actul de a oferi plăcere, dar vino puțin mai aproape și vei descoperi și un bărbat sexy, cu un job super tare, cu o minte brici și un umor la fel, și cu o inimă de aur. Prieteni, viața e frumoasă...

Și apoi totul se dă peste cap când o anumită femeie mă roagă să o învăț cum să cucerească un bărbat. Singura problemă? E sora celui mai bun prieten al meu, dar e mult prea ispititoare ca să-i rezist – mai ales când descopăr că dulcea și senzuala Harper posedă totodată și o minte obscenă, pe care nu vrea s-o lase să se irosească. Mda, cu ce greșesc dacă îi dau femeii pe care am dorit-o în secret câteva lecții de „seducție fără obligații”?

Nu o să știe nimeni, chiar dacă ne trimitem câteva SMS-uri erotice. Mă rog, câteva sute. Sau dacă fermoarul rochiei i se prinde în ceva. Nu, nu în aia! Sau dacă mă soarbe din priviri cu lăcomie, în tren, de față cu toată familia ei.

Problema e că, pe măsură ce petrec mai multe nopți în pat cu ea, îmi doresc să petrecem tot mai multe zile împreună în afara dormitorului. Și pentru prima dată în viața mea, nu mă mai gândesc numai la cum să fac o femeie să țipe de plăcere – mă gândesc la cum s-o păstrez în brațele mele mult timp de acum înainte.

Se pare că adevăratele aventuri ale lui Mister Orgasm abia au început...

PROLOG

Întrebați-mă care sunt cele trei lucruri pe care le iubesc cel mai mult și răspunsul e atât de simplu, că, practic, mi se rostogolește de la sine din gură: să lovesc mingea cât mai departe pentru echipa mea din liga de softball¹, să desenez un șir mortal de caricaturi și... ah, da – să fac o femeie să-și dea drumul atât de tare, încât să vadă stele verzi.

N-am să vă mint. Ultimul e de departe preferatul meu, la kilometri distanță de cel de dinainte. Să provoci unei femei un orgasm care să o facă să-și încleșteze pumnii în cearșaf, să i se încârlige degetele de la picioare, să-i sară creierii pe pereți e, după mine, Cea Mai Mișto Chestie Din Lume.

Juisarea unei femei e precum vacanța de vară, dimineața de Crăciun și o vacanță în Fiji, toate la un loc, unite într-un unic pachet de extaz atât de puternic, încât zgâlțâie ferestrele din țâțâni. Să dea naiba, dacă am putea înmagazina și folosi frumusețea și energia femeilor când își dau drumul, probabil că am putea pune în mișcare metropole întregi, am putea opri încălzirea globală și am aduce pacea pe planetă. Orgasmul feminin e în esență manifestarea a tot ce e bun în lume. Mai ales când eu sunt acela care-l provoacă, și am făcut-o de mii și mii de ori. Sunt ca un supererou al plăcerii, un făcător de fapte bune, sunt tipul-cândva-timid-devenit-mare-mascul, iar misiunea

¹ Un fel de baseball, dar jucat pe un teren mai mic, cu o minge mai mare și moale (n. tr.).

mea e să împart amantelor mele cât mai multe orgasme posibil.

Cum am reușit această uimitoare faptă măreață? Simplu. Sunt în egală măsură elev și maestru în arta de a dărui orgasme. Mă consider un expert în materie fiindcă – și aici e momentul să dau toate cărțile pe față – sunt complet și sută la sută *obsedat* de plăcerea femeii în așternuturi. Să o aduc la extaz e singurul meu scop și dacă nu ești în stare să-ți faci treaba, ar trebui să te cari naibii din dormitor.

Dar știți ceva? Sunt destul de modest să recunosc că mai am de învățat. Fiindcă la o femeie ai mereu ceva nou de descoperit.

Îi place blând, dur, rapid, alene, agresiv? Îi place cu dinți, jucării, ștanga mea, limba mea, degetele mele? Tânjește, cumva, după ceva în plus, precum o pană, un vibrator sau o combinație din cele de mai sus? Fiecare femeie e altfel și fiecare cale spre plăcere e propria călătorie erotică unică, cu nenumărate popasuri fantastice de făcut pe drum. Iau notițe în minte, îi studiez semnele, și întotdeauna mă duc să fac munca de teren.

Presupun că asta mă face Magellanul orgasmului feminin. Un adevărat explorator, care se avântă cutezător înainte, pregătit în orice clipă să cartografieze terenul plăcerii ei până ce o aud țipând în încleștarea extazului.

De acord, unii ar putea spune că sufăr de o dependență. Dar, acum pe bune, ce e așa rău că vreau să fac femeia cu care sunt să se simtă bine? Dacă asta înseamnă că sunt un tip cu mintea calată pe un singur lucru, atunci să mor eu dacă nu mă declar vinovat! Recunosc de bună voie că atunci când întâlnesc o femeie care-mi place, în câteva secunde îmi imaginez cum arată când juisează, ce sunete scoate, cum aş propulsa-o spre Nirvana.

Problema e că există o singură femeie la care nu pot să mă gândesc așa, deși în ultima vreme creierul meu e disperat să descopere cum poate fi scoasă din minți de plăcere. S-a dus în mine o luptă de proporții epice și am fost

nevoit s-o țin într-un sertar special, sigilat și încuiat, și să arunc cheia, fiindcă e exact genul de situație pentru care s-a inventat expresia „Jos labele!”.

Ceea ce e nașpa rău de tot, fiindcă e pe cale să *întărească* dificultatea situației cu vorbele care-i ies din gură.

Capitolul 1

Se spune că bărbații se gândesc la sex 99,99% din timp. N-ai să mă vezi niciodată că încerc să contrazic vorba asta.

De ce-aș face-o? E aproape 100% corectă, mai ales dacă te gândești că restul de 0,01% din capacitatea creierului e dedicată căutării neobosite a telecomenzii.

Însă în cazul meu – și, presupun, în apărarea mea – sexul face parte din slujba pe care o am.

La fel ca socializarea și semnarea de autografe. Așadar, iată-mă aici, la An Open Book, o librărie foarte tare din Upper West Side. Când sesiunea de autografe a început, în urmă cu vreo câteva ore, o lungă coadă de fani șerpuia până afară, pe trotuar. Evenimentul organizat de compania mea de televiziune e pe sfârșite, așa încât coada s-a mai scurtat. Coada a fost 55 contra 45% în favoarea sexului frumos, lucru de care nici prin cap nu-mi trece să mă plâng, mai ales că acum câțiva ani, fanii mei erau toți tipi.

Unii încă mai sunt. Cum ar fi tipul ăsta.

— Ce-mi place în episodul meu preferat sunt alea, spune un adolescent stângaci cu voce pițigăiată și părul în toate părțile, arătând spre un șir de desene în care Mister Orgasm salvează o duzină de frumuseți pieptoase de pe o insulă izolată, unde fuseseră private de sex mult prea mult timp.

Ce-a urmat? Numai un supererou cu mantie din benzile desenate putea să le reumple rezervoarele de

plăcere, aproape secate, ajunse până la un nivel înspăimântător de scăzut.

Mă cutremur când mă gândesc prin ce trebuie să fi trecut femeile astea până să apară eroul ca să le salveze.

— Îhm. Aia-i chiar super, spun și-i arunc puștiului un rânjel scurt, după care aprob serios din cap. Mister Orgasm le-a făcut doamnelor un mare serviciu, așa-i?

— Da, răspunse puștiul cu ochi mari, sinceri. Le-a ajutat mult de tot.

E bizar, fiindcă are vreo șaispe ani, și o părticică din mine se întrebă: „De ce puii mei te uiți la serialul meu porcos?” Dar, pe de altă parte, înțeleg. Când eram de vârsta lui, nici eu nu știam nimic despre femei. Ceea ce probabil că explică de ce am început să desenez *Aventurile lui Mister Orgasm*, cândva desen animat online, acum serial TV de senzație transmis noaptea târziu, care include povestea despre mai sus-menționata faptă cetățenească de mare responsabilitate a eroului titular.

„Titular.”

Am spus „titular”.

În mintea mea.

În fine, ăla fusese clar un episod popular și unul dintre motivele pentru care compania mea de televiziune a adunat la un loc câteva dintre vechile mele desene și a scos această carte de benzi desenate a devotatului dumneavoastră, Nick Hammer. Ediție specială și tot tacâmul, așa cum spune marca aurie în relief de pe copertă.

— Puteți să scrieți „Pentru Ray”? întrebă, și, când ridic carioca neagră, surprind cu coada ochiului o sclipire de aur, apoi o mână în buzunar.

Of, băga-mi-aș!

Cred că știi ce-a făcut acum o clipă femeia din spatele lui Ray.

Termin cu semnatul și-i întind cartea lui Ray.

— Mergi și oferă plăcere, Ray, îi spun, de parcă ar fi o mantra.

Ne ciocnim pumnii și, după aceea, se uită scurt la mâna lui, de parcă a primit binecuvântarea unui maestru.

Normal că așa e.

— Aveți cuvântul meu. Vreau să fiu un furnizor de plăceri, spune Ray solemn, strângând cartea la piept și recitând una dintre celebrele replici ale lui Mister Orgasm.

Frate, într-o zi, băiatul ăsta o să înnebunească doamnele! E hotărât ceva de speriat! Dar nu încă. Fiindcă, mă rog, are doar șaișpe ani.

Întorc privirea spre următoarea persoană la rând și sunt orbit, la propriu, de cantitatea de sâni scoasă la vedere. E suficientă cât să declanșeze o transă masculină totală – privirea aia sticloasă, mutra tâmpă, de individ lovit de dambla, pe care numai țâțele o pot provoca. Nici eu nu sunt imun, pentru că, deh... țâțe!

Mă aflu pe unul dintre locurile mele de joacă preferate.

Dar am antrenament serios în combaterea acestei afecțiuni. Face parte din meseria mea să interacționez cu publicul, așa că nu pot umbla dintr-o parte-n alta cu gura căscată, holbându-mă la busturi. Însă femeia asta o să-mi pună la încercare voința. Poartă un tricou alb decoltat. Pentru cei mai mulți bărbați, e echivalent cu kryptonita².

Se apleacă în față, ca să se asigure că am loc în primul rând la spectacolul pe care-l oferă. Arunc privirea-n jur în speranța că Serena, femeia de la PR, foarte gravidă, veșnic zâmbitoare, dar unsă cu toate alifiile, care se ocupă de serialul meu la postul Comedy Nation, se va întoarce repede din încă una dintre nenumăratele pauze de toaletă. E o adevărată profesionistă în a ține la distanță doamnele înfocate.

Știți ceva? Nu mă plâng. Nu mă deranjează câtuși de puțin că unele dintre telespectatoarele serialului devin un pic cam zburdalnice la astfel de evenimente. Nu mă supăr.

² Rocă din care era făcută planeta natală a lui Superman, Krypton, singurul material în prezența căruia devenea vulnerabil (n. tr.).

Dar am senzația că femeia asta n-ar trebui să se joace cu focul.

— Bună, îi spun, cu un zâmbet, Blondei Decolorate.

Interacționează. Socializează. Face parte din job. Fii fața serialului de mega succes care zdrobește în acest moment nenorocita de concurență de la ora unsprezece noaptea – precum și toate emisiunile care sunt difuzate mai devreme. Acest lucru îl încântă și în același timp îl face să turbeze pe șeful postului TV, dar asta-i altă poveste, pentru mai târziu.

Femeia își duce mâna la piept, încercând o tactică tradițională de inducere a transei. Rezist cu stoicism.

— Sunt Samantha și îți ador serialul, gângurește. Am citit săptămâna trecută și articolul despre tine din *Men's Health*. Am fost nespus de impresionată de felul în care te dedici artei tale, dar și de corpul tău.

Articolul, fiind în *Men's Health*, includea și o poză cu mine la sală. Apoi, își lasă privirea să se plimbe deloc subtil de-a lungul brațelor mele acoperite de tatuaje, peste pieptul meu și... mă rog, hai să zicem lucrurilor pe nume: încearcă, practic, să se împerecheze cu mine prin contact vizual chiar acolo, în librărie.

— „Dedicare” e al doilea nume al meu, îi zic zâmbind și îmi împing ochelarii în sus pe nas.

Mă neliniștește, și nu din cauza decolteului revărsat, ci mai degrabă pentru ce-a făcut în buzunar în urmă cu câteva minute, la coadă.

Se apleacă și mai mult și împinge cartea pe masă, către mine.

— Poți să semnezi aici, dacă vrei, șoptește Samantha trecându-și degetul peste decolteu.

Apuc iute cartea.

— Mersi, dar cred că prima pagină e un loc la fel de potrivit.

— Ar trebui să-ți treci și numărul acolo, adaugă ea.

Semnez „Nick Hammer” și îi întind cartea.

— N-o să-ți vină să crezi, dar adevărul e că habar n-am ce număr am, spun, ridicând inocent din umeri. Cine-și mai amintește numere de telefon în ziua de azi? Chiar și pe-al lui însuși?

Unde naiba e Serena? Sper că n-a născut în toaletă.

Samantha chicotește, apoi târâie o unghie lungă, roz, peste semnătura mea.

— *Hammer*³... spune, făcând pe sfioasa, și lasă cuvântul să i se rostogolească pe limbă. E numele tău adevărat, sau e felul în care-ți alinți...

„Nu, nu, *nu!*”

Retragerea.

Nu pot să fac asta. N-am de gând să joc Sinonime Obscene pe seama numelui meu cu Samantha, care e pe cale să-și treacă unghiile alea ascuțite peste brațul meu.

— Scuzați-mă, vă rog. Ați scăpat ceva pe jos?

Mă îndrept de spate la auzul vocii cunoscute – umor sec și în același timp pură inocență.

Blonda tresare.

— Nu, răspunde cu o grimasă iritată, repezind-o pe interlocutoare. N-am scăpat nimic.

— Sunteți sigură?

Tonul e numai grijă sinceră.

Nu-mi pot stăpâni rânjetul care mi se lățește pe față, fiindcă știu că femeia din spatele vocii pune ceva la cale.

Harper Holiday.

Păr roșu. Ochi albaștri. Față de înger nevinovat și sexy, trup de prințesă războinică – ninja dată naibii și o gură perfecționată în arta replicilor sarcastice rostite impecabil, la momentul potrivit. Cu ea, aș juca Sinonime Obscene, Antonime Obscene... Orice, numai obscen să fie.

Harper pășește din spatele blondei de la coadă și deschide palma:

3 „Ciocan” (n. red.).

— Fiindcă sunt aproape sigură că asta e verigheta dumneavoastră, spune, cu ochii ăia albaștri plini de îngrijorare, în timp ce cu cealaltă mână ia verigheta de aur din palma ei și i-o oferă blondei pofticioase.

— Nu-i a mea, îi dă replica agresiv femeia, cu o voce din care a dispărut orice urmă de drăgălășenie ispitoare.

Harper se pocnește peste frunte cu cealaltă mână.

— Proastă mai sunt! Pe-a ta ai pus-o în buzunar acum câteva minute. Uite, chiar acolo.

Arată spre buzunarul drept al blondei, și, bineînțeles, zăresc conturul a ceea ce pare să fie o verighetă. Exact asta bănuisem că făcuse când o văzusem la coadă. O ascunsese. Probabil uitase că o avea pe deget, apoi încercase s-o ascundă în ultima clipă.

Femeia măritată se albește la față.

„Te-am prins.”

— Asta, continuă Harper ridicând inelul în lumina becurilor din tavan, asta e cea pe care-o țin la mine pentru astfel de situații.

Samantha susură „Javra dracului!” în barbă, se răsucește pe călcâie și se îndepărtează cu pas apăsător.

— Lectură plăcută, strigă după ea Harper, apoi se uită la mine, înclină din cap și îmi aruncă un rânjel care vrea să spună: „Tocmai ți-am salvat curul”. Adoptând pe urmă o postură prin care imită o admiratoare a lui Mister O, spune: Nick Hammer. Țasta e numele tău adevărat?

Și, deodată, sper ca Serena să rămână la toaletă cât mai mult.